

φὴν αὐτοῦ, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ἀληθῆ χα-
ρακτῆρα τοῦ τυρρηνικοῦ πνεύματος.»

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς πραγματευόμενος
περὶ τῆς τελευταίας ταύτης πράξεως τοῦ
Λαυρεντίου, προσεπιλέγει «τὸ τυρρηνικὸν
πνεῦμα, τὸ κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς
παλαῖσταν, κατίσχυεν. Ὁ τοσκάνος Λαυ-
ρέντιος ἀπέθανεν ὡς ἔζησε, περιφρονῶν
τοὺς ἀνθρώπους καὶ προκαλῶν τὸν Θεόν».

Σ.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ

ΠΕΡΙ

ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Κωνσ[τα]ντινῆ 29/11 10^{ης} ὁρίου 1874.

Ἀξιότιμοι Κύριοι

Μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἀπεδε-
ξάμην τὴν ἑλληνικὴν μετάφρασιν τῆς τοῦ
ἱατροῦ κυρίου Ζίφου «Μοιχαλίδος», ἣν εὐ-
αρεσούμενοι ἐπέμψατέ μοι.

Ὁ κ. Ζίφος ἐξετάζει τὴν ἀμαρτάνου-
σαν γυναῖκα, καὶ ἐπ' αὐτῆς φιλοσοφῶν
ἐκφέρει σκέψεις ἀληθῶς ἐξαισίας. Ἀφί-
νοντες ὁμῶς πρὸς ὥραν τὴν Μοιχαλίδα,
καλὸν ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ
τὴν ἐν γένει γυναῖκα—ὅποια εἶναι—καὶ
ὅποια ἔπρεπε νὰ ᾖται.

Τοιαῦται μελέται διαδιδόμεναι εἰς τὴν
κοινωνίαν, ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιφέρωσι
βελτιομένην καὶ ἐν δέοντι καιρῷ τοὺς ἀ-

γλαοὺς καρποὺς τῶν καὶ τὰς ποθεινὰς
μεταρρυθμίσεις, ἐφ' ὧν ἅπληστον καὶ πλη-
ρες ἐλπίδων ὄμμα ρίπτει ἡ νέα τῆς προ-
όδου γενεά.

Ὁ ἀξιότιμος καὶ φίλος ἱατρὸς Κ. Ζί-
φος λίθον πολύτιμον προσέφερεν ἡμῖν διὰ
τοῦ πλείστου λόγου ἀξίου συγγράμμα-
τός του, οὗ κύριον θέμα εἶναι ἡ ἀμαρ-
τάνουσα γυνή. Καὶ ὑμεῖς, ἀξιότιμοι Κύ-
ριοι, προσφέροντες τῇ ἑλληνικῇ κοινω-
νίᾳ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀξιολόγου τού-
του πονηματίου, μέγιστον ἐπράξατε καλόν·
χαίρω δὲ βλέπων καὶ τὸν ὑμέτερον «Ζη-
κύνθιον Ἀνθῶνα» ἐγκαινιζόμενον διὰ τῆς
γλαφυροτάτης καὶ πλείστου ἐπαίνου ἀξίας
τοῦ κυρίου Μαρτζώκη Β.βλαιοκρίσιος, μέ-
γα δὲ εὐεργέτημα θέλετε πράξει προσ-
φέροντες εἰς τὰς ἑλληνικὰς καρδίας προ-
ϊόντα τοιαῦτα τείνοντα εἰς τὴν ἠθικο-
ποίησιν καὶ βελτίωσιν τῆς κοινωνίας μας.

Ἐκάστη σελὼν ἦν προσφέρωμεν εἰς τὸν
μέγαν ὠκεανὸν τοῦ αἵματος τούτου τῶν
ιδεῶν καὶ τῆς προόδου, δὲν χάνεται οὐδ'
εἰς ἀτμὸν μεταβάλλεται. Δὲν τολμῶ δὲ
νὰ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου ἐλέπων κα-
πως καὶ αὐτὸ τὸ ὥριον φύλον ὑποκι-
νούμενον καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς προόδου
τοῦ μετὰ διελίας ὑποβλέπον, εὐχὴν δὲ
μείνῃ ἐκ τῶν ἐνδοτάτων τῆς καρδίας μου
μυχῶν ἐκφέρω νὰ μὴ βραδύνωμεν τὴν
νέαν ἡὺς ὑποφώσκουσιν νὰ ἴδωμεν εἰς
τὸν φύσει αἶθριον τῆς πατρίδος μας οὐ-
ρανόν, αἱ δὲ γενεαὶ σύμβολον καὶ δόγ-
μα νὰ ἔχωσι τὴν ἐκφώνησιν

» Ἄρμες γ' ἐσόμεθα πολλῶς κάρρονες».

Τὸ τῆς Γυναικὸς ζήτημα διηνεκῶς
ἀντικείμενον πολλοῦ λόγου γενόμενον
οὐδόλως ἐξηντλήθη εἰσέτι· ἔνεκα δὲ τῆς
σπουδαιότητος αὐτοῦ οὐδέποτε ἔπαυσε
νὰ κινῇ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Πολλὰ καὶ ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις ἐ-
λέχθησαν ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς γυναικὸς,
ἀλλ' οὐδὲ τὰ ὑπὲρ πρέπει μονομερῶς νὰ
λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, οὐδὲ τὰ κατὰ. Ἀκρι-
βῆς ἐρευνα ἐκάστου τούτων δύναται μό-
νη νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς θετικὸν συμπέ-
ρασμα τῆς τε νῦν καταστάσεως τῆς Γυ-

ΣΗΜ. Εἰς τῶν μάλιστα ἐπὶ παιδείᾳ καὶ καινολογίᾳ
θέσει διαπρεπόντων ὁμογενῶν, ὁ ἀξιότιμος Κ. Φ. Α.
Μαυρογορδάτος, γενικὸς ταμίας τῆς ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει Ὀθωμανικῆς ἐμπορικῆς Τραπεζῆς, ἀφ' οὗ
πρώτον αὐτοβιμήτως καὶ διὰ κολληκευτικῆς ἐπιστο-
λῆς ἐζήτησεν ὅπως ἰγγραφῇ συνδρομητῆς εἰς τὸ ἡ-
μέτερον Περιοδικόν, εὐπρεστῆθαι νῦν ν' ἀπευθόνῃ
ἡμῖν τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιστολήν, ἣ μάλλον
σπουδαίαν καὶ ἐμδριθῇ ἠθικοκοινωνικὴν διατριβήν,
ἣν ἡμεῖς χωρὶς ν' ἀνταμείνωμεν τὴν ἀδειαν τοῦ ἀ-
ξιότιμου αὐτῆς συντάκτου, ἐσπεύσαμεν νὰ καταχω-
ρίσωμεν ἅμα αὐτὴν λαβόντες, καὶ ἐνθ' ὃ τὸ παρὸν φυλ-
λάδιον ἔκειτο ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α'.

ναικὸς καὶ τοῦ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ᾖναι ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, καθὼς καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἐπ' αὐτὴν τὸ βλέμμα ἀτενιζούσης κοινωνίας.

Πλὴν πολλάκις λοξῶς ὑποβλέπομεν τὴν ἀλήθειαν ἐκάστου πράγματος, τὴν ἀλήθειαν ἐκάστου ἀντικειμένου, τὴν ἀλήθειαν ἐκάστου σκοποῦ. Ἡ τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσία, πάνσοφος τῆς πανσόφου δημιουργίας σκοπὸς, παραγνωρίζεται ὑπὸ τε τοῦ ἀνδρὸς καθὼς καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας γυναικὸς. Ἡ γυνὴ δὲν ἐπλάσθη ἵνα στολιζέται μόνον καὶ παιδοποιῇ. Ἡ γυνὴ, ὁ φυσικὸς τοῦ ἀνδρὸς σύντροφος, ἄλλον προορισμὸν ἔλαβεν, — ὅν ὁμοῦ παραγνωρίζει.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς τοῦ γυναικείου φύλου εἶναι ἐν τῶν σπουδαιοτέρων, καὶ ὄντως, ἐπισύρον τὴν προσοχὴν τοῦ αἰῶνός μας, τὴν πρώτην κατέχει θέσιν μετὰ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων, καὶ δικαίως, διότι ἐν τῇ ἐκπαίδευσί τῆς γυναικὸς ἐμπερικλείεται ἅπασα ἡ τοῦ ἀνθρώπου τύχη. *Elever une fille c'est élever la société*, λέγει ὁ Michelet.

Ἡ ἐκπαίδευσις σήμερον δὲν προσφέρεται—ἐπιβάλλεται—καὶ πάντες παραδέχονται τὸ ἀπαραίτητον αὐτῆς. Ἀρα ἡ γυνὴ συμμετέχει τῆς ἀμίλλης ταύτης; Ἄρα ἡ γυνὴ κατέχει τὴν θέσιν ἣν ἡ φύσις προώρισεν αὐτῇ; Μετὰ λύπης καὶ ὀχλοῦς καρδίας λέγομεν ὅχι.

Ἡ ἐκπαίδευσις ἣν λαμβάνει σήμερον ἡ γυνὴ κακῶς προετοιμάζει αὐτὴν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς, οὐδόλως δὲ συμβαδίζει μὲ τὴν τοῦ αἰῶνος πρόοδον. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοήσῃ ἡ γυνὴ ὅτι ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ζωῇ. Ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια τῆς γυναικὸς θέλει συνεπιφέρει τὴν ἡθικὴν ἀνάπτυξιν τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου, οὕτω δὲ ἡ μὲν θέλει κερδίσει πλειότεραν ἐμπιστοσύνην, ἡ δὲ ἄλλη πλειότερον εἶδος, κατισταμένη οὕτω ἡ ψυχὴ τῆς οἰκίας, ἐνῶ σήμερον δὲν εἶναι εἰμὴ μόνον τὸ ἄνθος, ὑπὲρ μαραινόμενον χάνει τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ. Ἐνώπιον τοῦ συζύγου θέλει εἶναι

ἴτη, ἐνώπιον τῶν τέκνων θέλει διατηρεῖν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν οὕσα φύλαξ καὶ ὁδηγὸς αὐτῶν.

Ὅρον πλήρη φιλοσοφικῆς ἀληθείας ἔθεσεν ὁ Μολιέρος εἰπών·

Je consens qu'une femme ait des clartés de tout.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῆς γυναικὸς σήμερον εἶναι ἀτελεστάτη, ἐπὶ χρισμὰ τι μόνον λαμβάνει, τὸ δὲ σπουδαῖον μέρος ὅλως παραλείπεται ὡς ἄσκοπον καὶ οὐδόλως χρησίμους αὐτῇ.

Ἰσχυρὰ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, ἡ γυνὴ τὴν αὐτὴν θέλει ἔχει ἐπιτροπὴν καὶ ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ. Αὕτη πρέπει νὰ ᾖναι ὁ ἐληθὲς φύλαξ τῶν ἡθῶν, ἐπαξίως κατέχουσα τὴν θέσιν ἣν ἡ φύσις προώρισεν αὐτῇ.

Ἡ ματαιότης καὶ τὸ ἐπιπόλαιον εἶναι δυστυχῶς σήμερον τὰ μόνυ τῆς γυναικὸς προσόντα· μετὰ λύπης δὲ ἀναγκάζομεθα νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν. Τὸ σκῆπτρον τῆς γυναικὸς τὸ στηριζόμενον ἐπὶ τῶν σωματικῶν αὐτῆς θελημάτων εἶναι πρᾶγμα λίαν εὐθραυστον. Ἡ γυνὴ ὁμοῦ ἡ ἀνατραφεῖσα ἐπὶ βάσεων στερεῶν ἰσόβιον διατηρεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς.

«Νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν· τί τῆς εὐμορφίας ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ;»

Εἶναι καιρὸς ν' ἀνυψώσωμεν τὴν φωνὴν μετὰ τοῦ Κυρίου Ζίφου λέγοντες, *Γυναῖκες, ἀρχίσατε νὰ σκέπτησθε.*

..... O donna,

Il tempo fugge, e tu fuggir lo lasci!

Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ ὀφείλει μετὰ τοῦ ἀνδρὸς νὰ συζῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δεόν νὰ ὑπάρχῃ μετὰ αὐτῶν καὶ ἡ προσήκουσα ἁρμονία ἥτις οὐδόλως πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς ἐν τῇ ἀνισότητι ὑφισταμένη. Ὁ ἀνὴρ τὸν νοῦν αὐτοῦ καλλιεργῶν κρείσσων ἑαυτοῦ ἀποβαίνει, ἡ δὲ γυνὴ εἰς στενότατον διανοητικὸν κύκλον περιοριζομένη δὲν δύναται νὰ συμμερίζηται τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τὰς τοῦ ἀνδρὸς διαθέσεις. Ἐντεῦθεν πόσα τὰ προερχόμενα κακὰ εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ.

Ἡ γυνὴ διὰ τῆς σαθρᾶς ἐκπαίδει-

σεως ἢν λαμβάνει, ἐκοῦσα ἄκουσα ἀπο-
θίνει φιλάρεσκος, πιθηκικῶ τῷ τρόπῳ
κομψευομένη καὶ θεραπευαίνε τοῦ συρμοῦ,
τοῦ φθοροποιοῦ τούτου τῆς κοινωνίας σκώ-
ληκος, καθισταμένη εἰς οὐδὲν καλὸν ἢ
ὠφέλιμον δύναται νὰ συντελέσῃ. Ἐάν
ἡ ἐκπαίδευσις τῆς γυναικὸς ἦτο ὑγιής,
θεσπιάως πᾶν ἄλλο ἤθελε πράττει ἢ τὴν
κεφαλὴν διπλὴν μετατρέπουσα, τὰ δὲ
νῦτα τετραπλᾶ καὶ τὸν πόδα ἀεροβα-
τοῦντα νὰ ἔχῃ.

Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν εἰς χιλιάδας ἀ-
νέρχονται σήμερον οἱ τελειόφοιτοι τῶν
πανεπιστημίων, οἵτινες ἐξερχόμενοι τῶν
ἀνωτάτων ἐκείνων ἐστῶν τῶν Μουσῶν,
κομίζουσι μεθ' ἑαυτῶν πληθὺν καὶ ποι-
κίαν παντοίων ἐπιστημονικῶν γνώσεων,
αἵτινες ἐν τῇ κοινωνίᾳ μεταφυτευόμεναι
ἀποφέρουσι πλείστους καὶ ἀγλαοὺς καρ-
ποὺς.

Ἄν ἡ γυνὴ τὴν ἀνάλογον ἐλάβανεν ἐκ-
παίδευσιν, πόσον ὀλιγώτερον θὰ κατεγί-
νετο εἰς τὴν ματαιότητα, μετὰ πόσης
δὲ πλείοτέρας ἁρμονίας ἀμφοτέρω τὰ
φύλα θὰ συνεβιάδιζον, ἀπάσης τῆς κοι-
νωνίας εὐτυχοῦσης.

Ἡ νεῶνις σήμερον ἀτελέστατα λαμβά-
νει τὴν δέουσαν προκαταρκτικὴν παρ-
ασκευὴν ἵνα ἀποβῇ σύζυγος καὶ μήτηρ.
Ἀφ' ἧς ὥρας τὰ μαθήματα αὐτῆς ἐγ-
καταλείψει, εἰς ἄλλην δίδεται σπουδὴν,
τὴν τοῦ κλλωπισμοῦ ἥτις καὶ ἐπιστήμη
κατήντησε. Μετὰ πόσου ἐνδιαφέροντος
τάς καθημερινὰς τοῦ συρμοῦ μεταβολὰς
παρακολουθοῦσα, πρώτη φιλοτιμεῖται καὶ
σπεύδει πάντοτε ἐναγκαλιζομένη τὸν νεω-
τερισμόν, ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν αὐ-
τῆς ἀπασχολοῦσα εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ
καλλωπισμοῦ τῆς καὶ εἰς τὴν μελέτην
τῶν ἐφημερίδων τοῦ συρμοῦ. Πόσον
ὠφελιμώτερον δὲν ἤθελεν εἶσθαι διὰ τὴν
νεάνιδα ἂν ἀπασχόλει τὸν πολύτιμόν
τοῦτον τῆς νεότητός τῆς καιρὸν εἰς τὴν
ἐκμάθησιν τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, ἥτις
εἶναι τὸ πηδάλιον καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ
μέλλοντος αὐτῆς βίου!

Διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως μόνον δύναται
ἡ γυνὴ νὰ λάβῃ τὰς ὑγιεῖς καὶ θασι-

μούς ἀρχάς δι' ὧν θέλει ἐννοήσῃ τὸθεν
πηγάζει ἡ εὐτυχία τῆς, καὶ πῶς ἀπο-
βήτεται γυνὴ ἀξία τοῦ σεβασμοῦ, τῆς
ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ συ-
ζύγου τῆς.

Δικτὶ νὰ μὴ μετέχωσι καὶ αἱ γυ-
ναῖκες τῶν ἀναψυκτικῶν ναμάτων τῆς
παιδείας, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἑαυτοῦ κρείσ-
των ἀποβαίνει, ἀφοσιῶται δὲ εἰς πᾶν ὅ,τι
ἀληθές καὶ καλόν;

Ἐξετάζοντες τὴν γυναῖκα ἐπὶ παν-
τὸς ἐπιπολαίου πράγματος, εὐρίσκομεν αὖ-
τὴν ἱκανῶς πεφωτισμένην, ἢ καὶ τελει-
οδιδάκτον. Εἰς τὰ χρήσιμα ὅμως αὐτῇ
τε καὶ τῇ οἰκογενείᾳ αὐτῆς, ὀλιγίστας
ἢ καὶ λίαν περιορισμένους ἔχει γνώσεις,
πολλάκις δὲ καὶ ἐτελῶς στερεῖται αὐ-
τῶν.

Διατί βλέπομεν σήμερον πλείστους
τὸν ἄγαμον βίον ἐναγκαλιζομένους; πολ-
λὰς δὲ νεάνιδας ἐπὶ ματαιῷ ἀναμενού-
σας τὸν σύζυγον; Ποία ἡ αἰτία τοῦ
φαινομένου τούτου; Λυπηρὸν νὰ τὸ εἴ-
πωμεν, ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἡ γυνὴ ἐξακολουθεῖ
εἰς πᾶν τὸ ἐπιπόλαιον τὴν προσοχὴν καὶ
φροντίδα αὐτῆς καταβάλλουσα, οὐσιωδῶς
δὲ παραμελεῖ τὴν ἀπόκτησιν τῶν προ-
σόντων ἐκείνων ἅτινα δύναται νὰ κα-
ταστήσωσιν αὐτὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρὸς σύν-
τροφον καὶ μητέρα ἱκανὴν ν' ἀναθρέψῃ
τὰ τέκνα αὐτῆς, ἐν ὅσῳ, λέγομεν, ἡ γυνὴ
ἐξακολουθεῖ τοιαύτη οὔσα, οὐδεμίαν τοῦ
κακοῦ θεραπείαν δυνάμεθα ν' ἀναμένωμεν.

Τὰς ιδέας ταύτας ἐκφέρων, θεσπιάως
οὐδόλως φεῖνομαι προσπαθὼν νὰ γίνω
ἀρεστὸς εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, οὔτι-
νος ἴσως καὶ τὴν μῆνιν ἐπισύρω, δι-
ότι πικρὰ ἡ ἀλήθεια, καὶ ὀλίγοι οἱ
δυνάμενοι ν' ἀκούσωσιν αὐτὴν ἄνευ δυ-
σαρεσκειᾶς.

Ὁ γλαφυρὸς ὕμῳν κάλαμος τὴν ἑλ-
λειψίν μου ταύτην ἀναπληρῶν, ἃς ἐξα-
κολουθῇ προσφέρων ταῖς ἀναγνώσταις τοῦ
ὑπὸ τόσον αἰσίους οἰωνοῦς ἀρξαμένου «Ἄν-
θωπος» καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ φύλον
ἐκεῖνο ἐφ' οὗ ἡ ἀνθρωπότης ἄγρυπνον
καὶ ἀνήσυχον ἔχει τὸ βλέμμα, ἃς ἐξα-
κολουθήσῃ, λέγω, προσφέρων τὰ εὐῶδη

άνθη τοῦ κήπου ὑμῶν, μὴ λησμονούντων, ὅτι καὶ ὁ καρπὸς πρῶτον ἐκ τοῦ άνθους σχηματίζεται καὶ τοὺς γλυκεῖς αὐτοῦ χυμοὺς ἀφθόνως μετὰ ταῦτα παρέχει.

Λέγω τὴν πικρὰν καὶ μόνην ἀλήθειαν ἄνεν οὐδενὸς περικαλύμματος. Διατρίβων, Κύριοι, ἐν μεγαλοπύλῃ, βλέπω τὸ κακὸν ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ γυμνότητι καὶ φρίττω. Εἶναι καιρὸς μεγάλων ἀναμορφώσεων· αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι συναμιλλώμεναι ὁσημέραι τελειοποιοῦνται, καὶ ὄντως εἰς μέγιστον τελειοποίησεως ἐπαθρύνει ἔφθασαν. Ἡ δὲ γυνή, τὸ εὐώδες τοῦτο τῆς φύσεως πλάσμα, διατί νὰ εὐρίσκηται καταδικασμένον εἰς τὴν δουλείαν τῆς ὕλης καὶ τῆς ματαιότητος, διατί νὰ μὴ ἀναβλέψῃ ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω, διατί νὰ μὴ αἰσθανθῇ κάλλιον τὴν ἄξιαν αὐτοῦ;

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοήσῃ ἡ γυνὴ ὅτι διατελεῖ εἰσέτι ξένη τῆς προόδου τῆς νῦν ἐποχῆς. Ἄς μὴ κολακεύωμεν αὐτὴν ἀσκοπῶς καὶ πρὸς ὀλεθρὸν τῆς, διότι διὰ τῆς κολακείας καταστρέφομεν· διὰ μόνῃς τῆς ἀληθείας, ὅσον πικρὰ καὶ ἂν ᾖ, δύναται νὰ παρυχθῇ τὸ καλόν. Καὶ τὰ φάρμακα εἶναι πικρὰ, ἀλλὰ διδουσιν ἡμῖν τὴν ὑγίαν.

Συγκεφαλαιοῦντες λέγομεν·

Τὸ σύστημα τῆς τοῦ γυναικείου φύλου ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἀτελές.

Ἡ ὀλεθρία τάσις (εἰς μανίαν πολυλάκις μεταβαλλομένη) πρὸς τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα, καθιστῶσα τὴν γυναῖκα δούλην τοῦ φθοροποιοῦ συρμοῦ, πρέπει ν' ἀναχαιτισθῇ καὶ εἰς τὰ νόμιμα αὐτῆς ὅρια νὰ περισταλῇ.

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ παρθενικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ δέον ὅπως ἐκμάθῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μετὰ τοῦ μέλλοντος συζύγου οἰκισκὴν αὐτῆς εὐδαιμονίαν, οὐδόλως αὐτὴν ἐν τῷ ἔξω κόσμῳ ἀναζητοῖσθαι ἀλλ' ἐν τῇ ἐστίᾳ, ἥτις εἶναι τὸ μόνον καὶ ἀληθὲς θεμέλιον ὑπὸ τῆς πανσόφου Θείας Προνοίας δωρηθὲν, καὶ ἐν ᾗ ἔγκειται πᾶν τὸ ἀ-

γνὸν καὶ τίμιον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα

Τὰς ἀρχὰς ταύτας ἐναγκαλιζομένης τῆς γυναικὸς, μετὰ θεβαιότητος δυνάμεθα νὰ ἀναβλέψωμεν εἰς τὴν γέννησιν νέας ἐποχῆς κατὰ πολλὰ κρείσσονος τῆς νῦν, ἣν ἐν τῇ μέθῃ τῆς πολυτελείας καὶ τῆς διαφθορᾶς παρασυρόμενοι καὶ σκοτοδινιώντες διατρέχομεν.

Δέχθητε, Κύριοι, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς διακεκριμένης ὑπολήψεώς μου, μεθ' ἧς διατελῶ

ὁλος ὑμέτερος

Φ. Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΣ

ΕΡΩΣ

ΚΑΙ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον συνέβη ἐν Παρίσις· δράμα τρομερὸν, ὅπερ δὲν δύναται τις ἀφρικήστως ν' ἀκούσῃ.

Ὁ Κ. Ρουσιέλ μεταξέμπορος, νέος κάτοχος σημαντικῆς περιουσίας, διῆγεν ἐν Παρίσις· εἶον εὐθυμον καὶ ἀκόλαστον.

Νύκτα τινὰ συνήντησεν ἐν τινὶ λεωφόρῳ νεαράν ῥάπτριαν, δεκαοκταετῇ, ξανθὴν, μετὰ ζωρῶν οὐρανοχρόων ὀφθαλμῶν, χειρῶν τε καὶ ποδῶν λεπτῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, μίαν τῶν ἀπαρὰ βλήτων ἐκείνῳ γυναικῶν, αἵτινες μόνον ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐκείνῃ ἀπαντῶνται.

Ὁ νέος ἠκολούθησε τὴν ῥάπτριαν, τῇ ὠμίλησε καὶ κατώρθωσε νὰ τύχῃ παρ' αὐτῆς συνεντεύξεως.

Ὁκτὼ ἡμέρας ὕστερον, ἡ Βαλεντίνη, οὕτως ὀνομάζετο ἡ νεανίς, κατεῖχεν ἐν τῇ ὁδῷ Grétry, ἐγγὺς τοῦ θεάτρου τῶν κωμικῶν παραστάσεων, χαρίεντα οἰκίσκον, ἀληθῆ ἐρωτικὴν καλιὰν, ὃν ὁ Ρουσιέλ τῇ προσήνεγκε, καὶ ὃν αὕτη ἀσμένως ἐδέχθη.

Ἡ Βαλεντίνη ἐκέκτητο καρδίαν εὐγε-